

meget på sengekanten, som den tidligere regering blev det den 2. juni 1992.

Udenrigsministeren gentager i sine afsluttende bemærkninger, at jeg ikke skal komme og tro, at EU-udvidelsen har noget med den finansielle reform at gøre, for det skal der ikke stå noget om i Amsterdamtraktaten. Det er netop det, jeg har sagt hele tiden, og derfor er Amsterdamtraktaten fløjttende ligeegyldig i forhold til EU-udvidelsen.

EU-udvidelsen kan ikke ske, før den finansielle reform er i orden. Jeg ved da godt, at det ikke var meningen, at den skulle være med i Amsterdamtraktaten, men det er sandelig meningen, at vi skal have en finansiell reform, inden udvidelsen kan komme i gang. Derfor er den det vigtigste for EU-udvidelsen, og så skal tilhængerpartierne holde op med at bruge Amsterdamtraktaten som et argument for, at vi ellers ingen EU-udvidelse får. Det holder ikke vand.

Så prøver udenrigsministeren nu her til sidst at sige, at de her partier, der er modstandere af Amsterdamtraktaten, overhovedet ikke kan blive enige om noget som helst, for de fremsætter tre forslag til vedtagelse. Lad mig gøre udenrigsministeren lidt rød om ørene og sige: Fremskridtspartiet kan godt stemme for dem alle tre. Det er nemlig tre sider af den sag, og vi er enige i alle tre sider. Derfor kan Fremskridtspartiet stemme for alle tre forslag, og så kan det jo være, at udenrigsministeren har fået en tegning af, hvad det egentlig talt er, de tre partier, der går imod Amsterdamtraktaten, mener, vi skal gøre, når nej et kommer hjem, og hvad det er, regeringen skal komme med.

Jeg er ked af, at vi ikke er kommet videre i enigheden med regeringen om, at de skal tage det så alvorligt, at de begynder at tænke over, hvordan de skal forholde sig den 29. maj, når de står med det store nej. Jeg håber, at det lykkes at finde frem til det, og at man så vil respektere folkets stemme og sige: Fint, hvis et flertal har sagt nej til det her, så er Amsterdamtraktaten faldet, og så ikke noget med at komme med forkølede undtagelser eller lignende undskyldninger. Det holder ikke vand. Derfor synes jeg, vi har fået en god start på vinterens debat om Amsterdamtraktaten og EU.

Hermed sluttede forhandlingen.

Afstemning

Forslag til vedtagelse nr. V 4 af Annette Just (FP) (se foran) forkastedes, idet 11 (FP, EL og DF) stemte for, 83 (S, V, KF, SF, RV og CD) imod; 1 (Frank Dahlgaard (KF)) stemte hverken for eller imod.

Forslag til vedtagelse nr. V 5 af Keld Albrechtsen (EL) (se foran) forkastedes, idet 11 (FP, EL og DF) stemte for, 82 (S, V, KF, SF, RV og CD) imod.

Forslag til vedtagelse nr. V 6 af Kristian Thulesen Dahl (DF) forkastedes, idet 17 (SF, FP, EL og DF) stemte for, 77 (S, V, KF, RV, CD, Tommy Dinesen (SF) og Steen Gade (SF)) imod; 1 (Frank Dahlgaard (KF)) stemte hverken for eller imod.

Hermed sluttede forespørgslen.

Den sidste sag på dagsordenen var:

5) Forespørgsel nr. F 11:

Forespørgsel til udenrigsministeren:

»Hvad kan ministeren oplyse om forholdet mellem Amsterdamtraktaten og de fire danske undtagelser?«

Af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL). (Forespørgslen anmeldt 8/10 97. Fremme af forespørgslen vedtaget 21/10 97).

Begrundelse

Keld Albrechtsen (EL):

Regeringen har bestandig undervejs under regeringskonferencen og derefter, da man kom hjem med Amsterdamtraktaten, hævdet, at de danske undtagelser ville stå fast før, under og efter regeringskonferencen og altså også være sikret i Amsterdamtraktaten.

Nu viser en gennemgang af Amsterdamtraktaten efter min opfattelse, at der er alvorlige problemer med sikringen af de danske undtagelser i traktaten. På væsentlige punkter er de ikke fuldt ud sikret, og derfor har vi ønsket at få regeringens redegørelse for forholdet til undtagelserne og at få mulighed for senere hen at drøfte det og stille forslag til vedtagelse om,